

POEZIJA

Trolist za početak

Mila Pavičević

x x x

vlastita naklada, Dubrovnik,
2002.

MOJA SIVA

vlastito izdanje, Dubrovnik,
2003.

POLUDJELE OVCE

Ex libris, Split—Zagreb, 2004.

S tri zbirke zaredom mlada Dubrovčanka **Mila Pavičević** startala je u svijet pjesništva. U nepune dvije godine oglašila se stihovima (i pjesničkim prozama) različite intonacije i raznovrsne ikonografije, prošavši u navedenom razdoblju značajnu i prevratnu fazu života između trinaeste i petnaeste godine. Najmanje što možemo kazati jest da je krenula od začudnosti i plahosti pred svijetom, da se obratila prostoru papira kako bi samu sebe bolje upoznala, te da joj je iz koraka u korak hod sve sigurniji, to jest osobni pečat sve određeniji. Premda živi u Gradu obilježenom poviješću i premda upija konkretne slike povlaštenoga ambijenta, u njezinu pisanju nema nikakvih izvanjskih referencija i konkretnih realija, nego uporno slijedi retrospektivno, ispovjedno kazivanje, koristeći se jedino slikama i figurama simboličkih protega.

Prvo ukoričavanje zbilo se u malom svesku/plakte od svega trideset i dvije stranice, ispunjene tekstovima u rasponu od haiku medaljona ili refleksivne, gotovo silogističke minijature, pa do vijenaca nanizanih anafora i proznih parabola. Naslovljena (zagonetno, koket-

no) “x x x”, ta je zbirčica i tehnički i grafički sasvim dispartatna, a nit koju će kasnije slijediti razabiremo u pjesmi “Aleja svijeća”, kako zbog svoje katrenske organizacije, tako i zbog eksplicitnoga doživljaja prolaznosti. Uostalom, stih “Ali ja sam još samo dijete” postavlja stanovitu razinu rezerve, no stih malo iza toga: “dijete koje ne vidi ništa sivo” paradoksalno otvara “problematiku” sljedeće zbirke, naslovljene “Moja siva”.

Naime, pjesma koja je dala ime cijeloj drugoj knjižici baca rukavicu zbilji, djeluje poput demijurske geste, jer mlada pjesnikinja pod okrilje (svoje) sive boje stavlja i crvenu i plavu i zelenu i žutu, a s njima i ruže i more i livade i sunce (te odgovarajuća duševna stanja). Nasuprot tome, pjesma “Sivi svijet”

**Pjesnikinja
uporno slijedi
retrospektivno,
ispovjedno
kazivanje,
koristeći se
jedino slikama i
figurama
simboličkih
protega**

(postavljena sučelice prethodećoj) govori o svojevrsnoj imploziji, o činjenici kako sivilo upija i guta sve šarolike i živahne u svoj točkasti uvir. Kako bilo, zbirka je i tematski koherentnija i izražajno zrelija. Kao poseban dobitak bilježim dijaloške crtice: “Laku noć” i “Dijete”, a naročito mali ciklus “Ispovijesti”, sastavljen od četiri godišnjodobne sekvencije (biomorfnih sugestija) sa završnom kodom, naslovljenom “Peto”. Posljednja dionica knjige ima izrazitu početničku, metapoetsku zapitanost (“Žuta livada” i “Na kraju pjesma”), uz dvije uspjele skice aforističkoga karaktera (“Čuđenje” i “Svijet”).

Pogovarajući drugu zbirku nadahnutim tekstom “Djevojčica u zemlji poezije”, **Luko Paljetak** je ocrtao mo-

tivsku amplitudu Mile Pavičević i naslutio ne samo obećanje nego i zrelost. Sazrijevanje se još očitije pokazuje u trećoj knjizi mlade autorice, koju je stariji sugrađanin i ugledni kolega priređivački podržao. “Poludjele ovce” doista su homogena i relativno opsežnija zbirka, ispisana pretežno u vezanom slogu, raznolike strofičke organizacije, ali s gotovo obvezatnim rimama. U dominantnom okretanju tradicionalnijoj organizaciji ne treba vidjeti utjecaj Paljetkova primjera (kod kojega je oblik instrument za uspinjanje na kvadrat ili za skok na kubus) već radije uzore iz hrvatske poezije “između dva rata” — uz odgovarajući stupanj infantilizacije, stilizacije, navimostičkoga “Očuđenja”. Dovoljno je preletjeti naslove kao što su “Najdražem demonu”, “Crnim mačkama”, “Uspomena na ubijenog kukca”, “Čarobnjak”, “Ples sjena”, “Demon i lutka”, “Stakleni konj”, “Pantomimičaru”, “Slijepi klaun”, “Kuća bajki”, “More lutaka” pa da imamo koordinatni sustav slika kojima pjesnikinja pridaje sugestivne konotacije, poigravajući se s odblescima u zrcalu i naličjima u značenju. Jednostavnosti i čistoća znadu izbiti iz sasvim lapidarnih tvorovina (“Snovi”, “Noć”, “Plavi Bog iz jajeta”, a pogotovo “Nebo”), kao što povremeno i gotovo aleatorične akumulacije rezultiraju svježinom neobičnosti (“Strašila” i “Klaun na slomljenom kotaču”). Poželimo mladoj autorici da ubere i četverolist!

TONKO MAROEVIĆ

